

Sygn. akt II CSK 34/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku K. M.
przy uczestnictwie S. P., E. L., E. M., S. L. i W. L.
o dział spadku po J. L.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki S. P.
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ §1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 - nie publ.). Ponadto, celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący zarzucił, że oczywista zasadność skargi polega na przyjęciu przez sąd orzekający w sprawie, że płatności bezpośrednie (tzw. dopłaty unijne) stanowią pożytki z nieruchomości, podczas gdy, zdaniem skarżącego, jest to szczególny rodzaj świadczeń przysługujących jedynie podmiotowi, któremu zostały przyznane. Stanowisko skarżącego pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem Sądu Najwyższego, wynikającym m.in. z postanowienia z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 93/11, (nie publ.), w którym płatności bezpośrednie zakwalifikowano jako pożytki. Ponadto, należy zauważyć, że w sprawie o dział spadku stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych (art. 1035 k.c.),

a w powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że współwłaściciel, który z wyłączeniem innego współwłaściciela korzysta z nieruchomości wspólnej oraz pobiera z niej dochody i pożytki, jest zobowiązany do rozliczenia uzyskanych z tego tytułu korzyści, stosownie do posiadanych przez współwłaścicieli udziałów.

Podstawy dla oczywistej zasadności skargi skarżący dopatrywał się również w sposobie dokonania podziału spadku. Zdaniem skarżącego wydzielenie w budynku mieszkalnym trzech lokali mieszkalnych i przyznanie jednego z nich uczestniczce S. P. jest niecelowe na tle zebranego materiału dowodowego. W związku z tym należy nadmienić, że z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]